Я віддаюсь забавам,
Хоч грати ці тверді стискаю скільки сил,
Ще й вгору вперто пнусь,— і ось уже небавом
Обсиплю квітами я місяць наокіл;
Його проміння вже в моїх руках вляглося,
Тремтюче, як той сніп, як біле те колосся,
Коли підморгує тремтінням довгих вій
Воно женцеві. Ах, оцей вітрець нудний!
Якби покинув він марудну забаганку
Торкатись кіс моїх...